

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 37, 2014

Nummer 37, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3414](#) 25-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3413](#) 25-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3292](#) 18-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3294](#) 18-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3289](#) 18-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3291](#) 18-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3311](#) 18-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3288](#) 18-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3302](#) 18-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3306](#) 18-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3310](#) 18-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3295](#) 18-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3309](#) 18-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3303](#) 18-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3307](#) 18-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3308](#) 18-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3293](#) 18-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3108](#) 04-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3105](#) 04-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3084](#) 04-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3109](#) 04-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3110](#) 04-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3115](#) 04-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3096](#) 04-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3099](#) 04-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3104](#) 04-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3097](#) 04-11-2014

RECHTSPRAAK

Uit de motivering door het hof van de afwijzing van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting blijkt niet dat het hof een afweging van alle betrokken belangen heeft gemaakt.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Bij de beslissing op een verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak dient de rechter een afweging te maken tussen alle daarbij betrokken belangen, waaronder het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting en het belang van een goede organisatie van de rechtspleging (vgl. HR 26 januari 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1314, NJ 1999/294).

Uit de motivering door het hof van de afwijzing van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting blijkt niet dat het hof deze afweging van belangen heeft gemaakt. Het hof heeft kennelijk alleen een afweging gemaakt tussen het belang van de raadsman om te staken en het belang van een voortvarende afdoening van de strafzaak, terwijl het niet is ingegaan op het aan het aanhoudingsverzoek mede ten grondslag gelegde recht van de verdachte op rechtsbijstand door een raadsman van zijn keuze. Daarom is de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3414

Zaaknummer: 13/05780

RECHTSPRAAK

Uit de motivering door het hof van de afwijzing van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting blijkt niet dat het hof een afweging van alle betrokken belangen heeft gemaakt.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Bij de beslissing op een verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak dient de rechter een afweging te maken tussen alle daarbij betrokken belangen, waaronder het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting en het belang van een goede organisatie van de rechtspleging (vgl. HR 26 januari 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1314, NJ 1999/294).

Uit de motivering door het hof van de afwijzing van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting blijkt niet dat het hof deze afweging van belangen heeft gemaakt. Het hof heeft kennelijk alleen een afweging gemaakt tussen het belang van de raadsman om te staken en het belang van een voortvarende afdoening van de strafzaak, terwijl het niet is ingegaan op het aan het aanhoudingsverzoek mede ten grondslag gelegde recht van de verdachte op rechtsbijstand door een raadsman van zijn keuze. Daarom is de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3413

Zaaknummer: 13/05731

RECHTSPRAAK

Uit de ter beschikking staande gegevens rijst het ernstige vermoeden dat het faxbericht met daarin de schriftelijke volmacht aan de griffiemedewerker wel degelijk binnen de gestelde termijn van veertien dagen is ingekomen, waardoor het oordeel van het hof de verdachte niet-ontvankelijk te verklaren in zijn hoger beroep, onbegrijpelijk is.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in het hoger beroep.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal is het middel terecht voorgesteld:

‘3.4 De termijnen voor het instellen van rechtsmiddelen zijn van openbare orde. Voorop staat dat, op straffe van niet-ontvankelijkheid, uiterlijk op de laatste dag van de uit de wet voortvloeiende appeltermijn het hoger beroep moet worden ingesteld. Daarbij geldt de niet onbelangrijke, door de Hoge Raad aangebrachte, nadere restrictie dat het aanwenden van het rechtsmiddel dient te geschieden vóór de sluiting van de griffie. Dat maakt het mogelijk om daadwerkelijk voor ommekomst van de termijn een akte te doen opstellen door de griffier, waarmee het instellen van het rechtsmiddel als het ware voltooid is. In zeer uitzonderlijke omstandigheden is het geheel ongebruikt laten verstrijken van de beroepstermijn verontschuldigbaar, namelijk als dit is het gevolg is van niet aan de insteller van het rechtsmiddel toe te rekenen omstandigheden.

3.5 In het onderhavige geval is de nadere oproeping voor de terechtzitting van 27 december 2012 bij de Politierechter aan de verdachte in persoon betekend op 7 december 2012. De verdachte was echter niet aanwezig op die terechtzitting (afstand). De Politierechter heeft op 27 december 2012 bij verstek vonnis gewezen. Ingevolge art. 408, eerste lid onder a, Sv had de verdachte derhalve binnen veertien dagen na de uitspraak op 27 december 2012 hoger beroep moeten aantekenen tegen het vonnis. De termijn liep af op 10 januari 2013.

3.6 In het middel wordt gesteld dat het hoger beroep wel degelijk tijdig is ingediend namens de verdachte door zijn raadsman en dat het Hof de niet-ontvankelijkverklaring heeft gebaseerd

op onjuiste gegevens. Ter staving van deze stelling zijn aan de cassatieschriftuur kopieën gehecht van - voor zover hier van belang -:

(i) het faxbericht van de raadsman van 10 januari 2013 (de inhoud hiervan is hiervoor onder 3.2 onder vi reeds uitgebreid beschreven). Op de faxplint is als achtereenvolgens datum, tijdstip van verzending en geadresseerde vermeld: “10/01/2013, 16.46, Boschpoort Breda”. Boven deze regel is vermeld: “11/01/2013, 08:04, 0880727211, Boschpoort Breda”. Uit de aanhef van het faxbericht volgt dat de raadsman het bericht heeft verstuurd naar de strafgriffie van de Rechtbank Oost-Brabant en c.c. naar de P.I. Breda, locatie De Boschpoort, alwaar de verdachte uit anderen hoofde gedetineerd zat.

(ii) een “fax journaal” van 11 januari 2013, kennelijk afkomstig van het faxapparaat van het advocatenkantoor van mr. Van der Gronde, waaruit blijkt dat op 10 januari 2013 om 16:46 uur een faxbericht is verstuurd naar nr. 0880727203, zijnde het faxnummer van de P.I. Breda, locatie De Boschpoort, en op diezelfde dag om 16:51 uur een faxbericht is verzonden naar het nr. 0736202583, zijnde het faxnummer van de strafgriffie van de Rechtbank Oost-Brabant.

3.7 De hiervoor vermelde, aan de cassatieschriftuur gehechte, stukken bevinden zich niet bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken van het geding. Aan de herkomst en betrouwbaarheid daarvan kan in redelijkheid echter niet worden getwijfeld en gelet op het grote belang dat is gemoeid met de (strikte) termijnenregeling voor het aanwenden van rechtsmiddelen kan de Hoge Raad daarop in cassatie wél acht slaan. Uit deze stukken kan worden afgeleid dat de raadsman op 10 januari 2013 om 16:46 uur zijn bijzondere volmacht tot het instellen van hoger beroep heeft verzonden naar de P.I. te Breda. De datum en het tijdstip vermeld op de verzendbevestiging van het faxbericht aan de P.I. te Breda komen overeen met de gegevens die op het faxjournaal staan. Voorts heeft de raadsman blijkens het faxjournaal op 10 januari 2013 om 16:51 uur (vijf minuten na het wel in goede orde ontvangen faxbericht door de P.I. te Breda) hetzelfde stuk verstuurd naar de strafgriffie van de Rechtbank Oost-Brabant. De verklaring die de steller van het middel geeft dat uit de nadien toegezonden correspondentie blijkt dat het op 10 januari 2013 aan de rechtbank verzonden faxbericht kennelijk, en eerst op 11 januari 2013 om 08:04, intern is toegezonden naar een andere afdeling (de centrale informatiebalie) binnen de Rechtbank Oost-Brabant (met nr. 0880727211) acht ik plausibel (zie de bovenste regel van de faxplint). Het ligt gelet op de gang van zaken niet voor de hand dat de aan de strafgriffie gerichte schriftelijke volmacht eerst op 11 januari 2013 bij de Rechtbank zou zijn binnengekomen. Het vorenstaande brengt mee dat uit de thans ter beschikking staande gegevens het ernstige vermoeden rijst dat het faxbericht met daarin de schriftelijke volmacht aan de griffiemedewerker wel degelijk binnen de gestelde termijn van veertien dagen is ingekomen, te weten op 10 januari 2013 en vóór de sluiting van de strafgriffie om 17.00 uur, en dat als gevolg van een administratieve misslag de akte hoger

beroep een dag te laat is opgemaakt. Gelet hierop is het oordeel van het Hof dat het appel tardief is, niet begrijpelijk.

3.8 Het middel lijkt mij evident gegrond.

4. Gelet op het slagen van het eerste middel heeft de verdachte mijns inziens geen rechtens te respecteren belang meer bij het tweede middel, dat klaagt over de schending van art. 51 Sv. Derhalve laat ik dit middel buiten bespreking. Mocht de Hoge Raad daarop prijs stellen dan kan ik op dat middel in een nadere conclusie terugkomen.

5. Deze conclusie strekt tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, teneinde op het bestaande beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.'

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3309

Zaaknummer: 13/06081

Wetsartikelen: 408 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft het door de raadsman bij appèlschriftuur en nadien ter terechtzitting herhaalde verzoek klaarblijkelijk opgevat – niet als een verzoek tot het doen oproepen van de getuige, maar – als een verzoek dat ertoe strekt de deskundige een ‘onderzoek’ te laten instellen naar de betrouwbaarheid van de verklaringen van de getuige. Die uitleg is, in het licht van de bewoordingen waarin het verzoek is gesteld, niet onbegrijpelijk.

Advocaat-generaal P.C. Vegter heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot terugwijzing van de zaak naar het hof, teneinde deze op het bestaande hoger beroep opnieuw te berechten en af te doen.

De middelen klagen blijkens hun toelichting over de door het hof ter terechtzitting van 11 juli 2013 gegeven beslissing tot afwijzing van een door de verdediging gedaan verzoek. Het eerste middel klaagt over de door het hof gehanteerde maatstaf bij de afwijzing van het verzoek en het tweede middel over de motivering van die afwijzing. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

Het hof heeft het door de raadsman bij appèlschriftuur en nadien ter terechtzitting herhaalde verzoek klaarblijkelijk opgevat – niet als een verzoek tot het doen oproepen van de getuige-deskundige, maar – als een verzoek dat ertoe strekt de deskundige Bullens een ‘onderzoek’ te laten instellen naar de betrouwbaarheid van de verklaringen van de getuige [betrokkene 2]. Die uitleg is, in het licht van de bewoordingen waarin dit verzoek is gesteld, niet onbegrijpelijk. Het door de raadsman gedane verzoek is een verzoek aan de rechter als bedoeld in artikel 328 Sv in verbinding met artikel 330 Sv om gebruik te maken van de in artikel 316 lid 1 Sv omschreven bevoegdheid. Maatstaf bij de beoordeling van dergelijke verzoeken is of de noodzaak van hetgeen wordt verzocht, is gebleken. Het hof heeft bij zijn beslissingen tot afwijzing van voornoemd verzoek dus de juiste maatstaf toegepast. In aanmerking genomen voorts dat in de motivering van de afwijzingen besloten ligt dat het hof zich voldoende ingelicht achtte, is zijn beslissing ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk.

Beide middelen falen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3302

Zaaknummer: 13/03696

Wetsartikelen: 316 Sv, 328 Sv en 330 Sv

RECHTSPRAAK

Het door het hof genoemde uittreksel uit de Justitiële Documentatie vermeldt een veroordeling die ten tijde van het bestreden arrest niet onherroepelijk was. Aan het middel – dat hierover terecht klaagt – is evenwel het belang komen te ontvallen, nu de voornoemde veroordeling inmiddels onherroepelijk is geworden.

Het middel klaagt over de strafmotivering.

Het door het hof genoemde uittreksel uit de Justitiële Documentatie van 18 oktober 2012 vermeldt een veroordeling tot een gevangenisstraf van vijf jaren door de Rechtbank Breda bij vonnis van 21 juli 2011, welke veroordeling ten tijde van het bestreden arrest niet onherroepelijk was. Aan het middel – dat hierover terecht klaagt – is evenwel het belang komen te ontvallen. Dat berust op het volgende. Voormelde straf is door de rechtbank opgelegd ter zake van 1. ‘medeplegen van poging tot moord’ alsmede 2. ‘diefstal door twee of meer personen’ en ‘medeplegen van mishandeling’. Tegen deze veroordeling is door de verdachte hoger beroep ingesteld. Het Gerechtshof ’s-Hertogenbosch heeft hem – met vernietiging van genoemd vonnis – bij arrest van 7 mei 2013 ter zake van voormelde feiten wederom veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaren. Het door de verdachte tegen deze veroordeling ingestelde cassatieberoep is bij arrest van de Hoge Raad van 18 februari 2014, nr. 13/02464, niet-ontvankelijk verklaard. Daardoor is het arrest van het hof onherroepelijk geworden. Het middel kan daarom niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3293

Zaaknummer: 12/05934

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Mede gelet op de wetsgeschiedenis heeft het hof het bewezenverklaarde handelen van verdachte terecht gekwalificeerd als het verspreiden van kinderporno in de zin van artikel 240b Sr.

Het middel klaagt dat het hof het bewezenverklaarde ten onrechte heeft gekwalificeerd als – kort gezegd – het verspreiden van kinderporno als bedoeld in artikel 240b Sr.

De memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de Wet van 13 juli 2002 (*Stb.* 2002, 388), op grond waarvan artikel 240b lid 1 Sr is komen te luiden als hiervoor weergegeven, houdt – voor zover hier van belang – het volgende in:

‘Voorgesteld wordt de verhoging van de leeftijdsgrens van toepassing te doen zijn op alle in artikel 240b Sr. genoemde gedragingen. Dat betekent dat ook de vervaardiging en het bezit (voor eigen gebruik) van een afbeelding van een seksuele gedraging waarbij een persoon van 16 of 17 jaar is betrokken of schijnbaar is betrokken, strafbaar worden. De NOVA is van oordeel dat de voorgestelde verhoging beperkt zou moeten blijven tot commerciële seksuele uitbuiting. Ik meen dat het niet wenselijk is om wat de verhoging van de leeftijdsgrens tot 18 jaar betreft een differentiatie aan te brengen tussen commerciële en niet commerciële kinderpornografie. De in artikel 240b omschreven gedragingen kunnen ook schadelijk zijn voor minderjarigen van 16 en 17 jaar in een niet commerciële context. Het huidige artikel 240b maakt thans geen verschil tussen verschillende vormen van kinderporno. Uit een oogpunt van eenvoud van wetgeving is het wenselijk om de voorgestelde verhoging over de gehele linie door te voeren. De opsporings- en vervolgingspraktijk heeft behoefte aan een eenduidige bepaling. Tegen het strafbaar stellen van het vervaardigen en bezit van kinderporno ten aanzien van 16- of 17-jarigen zou kunnen worden ingebracht dat het hebben van seks met een minderjarige vanaf 16 jaar in de regel niet strafbaar is. Maar daartegen kan worden aangevoerd dat niet alle seks met een minderjarige van die leeftijd straffeloos is. Indien de dader en de minderjarige een bijzondere band met elkaar hebben (ouder-kind, docent-leerling), is seks tussen hen wel strafbaar. Ik meen dat een evenwichtig en zorgvuldig gebruik van het opportuniteitsbeginsel kan waarborgen dat deze bepaling in de praktijk op juiste en verantwoorde wijze wordt toegepast. In de Aanwijzing kinderpornografie van het College van

procureurs-generaal wordt rekening gehouden met verschillende vormen van kinderporno. Daarin zal bij voorbeeld ook aandacht kunnen worden besteed aan gevallen waarin de minderjarige op geen enkele wijze in haar of zijn belangen is geschaad. Men kan daarbij denken aan gevallen in de privésfeer, waarin een oudere minderjarige ermee instemt dat een leeftijdgenoot voor eigen of beider bezit kinderporno vervaardigt. Ik meen dat justitieel optreden in dergelijke gevallen in de regel achterwege kan blijven.’

(Kamerstukken II 2000/01, 27745, nr. 3, p. 5-6.)

De nota naar aanleiding van het verslag bij genoemd wetsvoorstel houdt – voor zover hier van belang – in:

‘Wat betreft de voorgestelde verhoging van de leeftijdsgrens naar 18 jaar merk ik op dat het bij de strafbaarstelling van kinderporno anders dan bij ontucht niet alleen gaat om het voorkomen van schade aan het kind dat bij de vervaardiging van kinderporno betrokken is geweest als gevolg van die vervaardiging, maar ook om het voorkomen van schade aan dat kind en kinderen in het algemeen door het in omloop brengen van dat beeldmateriaal. De instemming van een 16- of 17-jarige met de vervaardiging en de verspreiding van kinderporno neemt de schadelijke effecten ervan niet weg.

Bij de bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie is aanvaard uitgangspunt dat de leeftijdsgrens van een kind wordt gesteld op 18 jaar. Voor een effectieve aanpak van uitbuiting van kinderen en kinderpornografie in de praktijk is het wenselijk om uit te gaan van een heldere bepaling die alle vormen van kinderporno kan omvatten. Zoals ik reeds naar voren heb gebracht zijn er gevallen denkbaar waarin strafrechtelijk optreden achterwege kan blijven. Ik denk daarbij bij voorbeeld aan de vervaardiging van kinderporno waarbij een 16- of 17-jarige is betrokken, met diens instemming en voor diens eigen gebruik. Als uit het strafrechtelijke onderzoek komt vast te staan dat het daarbij is gebleven, is er geen noodzaak voor strafrechtelijk optreden. Ik acht het juridisch aanvaardbaar dat zulks wordt verzekerd door een zorgvuldige en evenwichtige toepassing van het opportuniteitsbeginsel. (...)

Voor strafrechtelijk optreden tegen echte kinderporno is ook nu niet doorslaggevend of een kind seksueel is misbruikt voor de vervaardiging. Een kind in een seksueel getinte pose kan ook kinderporno opleveren. In artikel 240b Sr. zelf wordt geen onderscheid gemaakt tussen commerciële en niet commerciële kinderporno, wanneer het gaat om kinderporno waarbij een kinderen van 16 of 17 jaar zijn betrokken. Dat onderscheid zal wel gemaakt worden bij de vaststelling en vormgeving van het vervolgingsbeleid. Dat beleid wordt vastgelegd in de aanwijzing kinderpornografie en is daardoor kenbaar. Deze handelwijze dient de

rechtszekerheid en is daarmee geenszins in strijd.'

Mede gelet op de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis heeft het hof het bewezenverklaarde handelen van de verdachte terecht gekwalificeerd als – kort gezegd – het verspreiden van kinderporno in de zin van artikel 240b Sr.

Het middel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3291

Zaaknummer: 13/05888

Wetsartikelen: 240b Sr

RECHTSPRAAK

De aanvraag tot herziening wordt afgewezen, nu er geen sprake is van een novum als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

In de aanvraag wordt aangevoerd dat ‘door tegenstrijdigheden (...) onduidelijk [is] of degene die aangifte heeft gedaan daartoe bevoegd was en/of valse aangifte heeft gedaan tegen aanvraagster dan wel of de getuige ter zitting van het Hof meeneed heeft gepleegd’. Gedoeld wordt op het verschil tussen de door de aangever, [betrokkene], bij zijn aangifte bij de politie opgegeven geboortedatum en -plaats en de door hem als getuige opgegeven geboortedatum en -plaats. Niet kan echter worden gezegd dat de rechter die de veroordeling heeft uitgesproken met dat verschil niet bekend was. Voor zover in de aanvraag voorts nog wordt aangevoerd dat uit e-mailberichten die in 2008 zijn verstuurd vanaf het e-mailadres van genoemde aangever blijkt dat hij – anders dan volgt uit zijn verklaring als getuige in hoger beroep – een relatie met de aanvraagster wilde, is zulks niet aan te merken als een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3295

Zaaknummer: 14/04391

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht over het feit dat het hof de schadevergoeding van benadeelde partijen met de wettelijke rente verhoogde, terwijl deze benadeelde partijen de wettelijke rente niet hadden gevorderd. Voorts klaagt het middel terecht dat het onbegrijpelijk is dat het hof de wettelijke rente heeft toegepast in de periode dat het schadeberokkende strafbare feit nog niet was gepleegd.

Het middel klaagt over de beslissing van het hof dat de aan de benadeelde partijen [betrokkene 5], [betrokkene 6], [betrokkene 7], [betrokkene 4], [betrokkene 8], [betrokkene 1], [betrokkene 2] en [betrokkene 3] toegekende bedragen aan schadevergoeding, zullen worden vermeerderd met wettelijke rente.

Het middel bevat ten eerste de klacht dat het hof de aan deze benadeelde partijen toegekende bedragen aan schadevergoeding niet had mogen vermeerderen met wettelijke rente, nu zij zulks niet hebben gevorderd. Voor zover de klacht de vorderingen betreft van de benadeelde partijen [betrokkene 1], [betrokkene 2] en [betrokkene 3], is het middel terecht voorgesteld. Uit de voegingsformulieren op naam van deze benadeelde partijen die zich bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevinden, blijkt niet dat zij vergoeding van wettelijke rente hebben gevorderd. Voor het overige mist de klacht feitelijke grondslag.

Het middel klaagt voorts terecht dat het onbegrijpelijk is dat het hof heeft geoordeeld dat over de aan de benadeelde partijen [betrokkene 4] en [betrokkene 5] toegekende bedragen wettelijke rente is verschuldigd vanaf respectievelijk 1 maart 2011 en 10 mei 2010. Wettelijke rente over de door de verdachte te vergoeden schade die de benadeelde partij als gevolg van het te zijnen laste bewezenverklaarde feit heeft geleden, kan niet eerder ingaan dan de dag waarop het schadeberokkende strafbaar feit is gepleegd.

Uit de door het hof als bewijsmiddelen 21 en 26 gebezigde verklaringen van [betrokkene 4] en [betrokkene 5] volgt dat het onder 2 bewezenverklaarde feit, voor zover het jegens [betrokkene 4] is gepleegd, op 16 maart 2011 is begaan en, voor zover het jegens [betrokkene 5] is gepleegd, op en na 20 mei 2010 is begaan.

Voor zover het middel tot cassatie leidt, zal de Hoge Raad zelf de zaak om doelmatigheidsreden afdoen.

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van vier jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak – voor zover aan zijn oordeel onderworpen –, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf en voor zover het hof heeft beslist dat de aan de benadeelde partijen [betrokkene 1], [betrokkene 2] en [betrokkene 3] toegewezen bedragen vermeerderd worden met de wettelijke rente vanaf de in de uitspraak vermelde datum tot aan de dag van de algehele voldoening, en heeft beslist dat de aan de benadeelde partijen [betrokkene 4] en [betrokkene 5] toegekende bedragen aan schadevergoeding worden vermeerderd met wettelijke rente vanaf respectievelijk 1 maart 2011 en 10 mei 2010, tot de dag der algehele voldoening, vermindert de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze drie jaren en tien maanden beloopt, bepaalt dat het aan de benadeelde partij [betrokkene 4] toegekende bedrag aan schadevergoeding wordt vermeerderd met wettelijke rente vanaf 16 maart 2011, tot de dag der algehele voldoening, bepaalt het aan de benadeelde partij [betrokkene 5] toegekende bedrag aan schadevergoeding wordt vermeerderd met wettelijke rente vanaf 20 mei 2010, tot de dag der algehele voldoening en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3303

Zaaknummer: 13/05048

Wetsartikelen: 6:119 BW en 36f Sr

RECHTSPRAAK

Aan de door de rechtbank in aanmerking genomen omstandigheden kan niet zonder meer de conclusie worden verbonden dat het voortduren van het beslag niet in overeenstemming is met die eisen en het beslag moet worden opgeheven. Het oordeel van de rechtbank is dan ook niet toereikend gemotiveerd.

Het middel is gericht tegen de gegrondverklaring van het door de klager ingediende klaagschrift. Het klaagt in het bijzonder dat de beslissing van de rechtbank blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting, althans dat die beslissing onvoldoende met redenen is omkleed.

Bij de beoordeling van een klaagschrift tegen op de voet van artikel 94a Sv onder de klager gelegd conservatoir beslag dient de rechter te onderzoeken a. of er ten tijde van zijn beslissing sprake is van verdenking van of veroordeling wegens een misdrijf waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd en b. of zich niet het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klager, als verdachte, een verplichting tot betaling van een geldboete dan wel de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010/654).

Blijkens de onder 2.3 weergegeven overwegingen heeft de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift betrokken dat jegens de klager de verdenking is gerezen van een misdrijf waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd en dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klager een geldboete dan wel de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen. Aldus heeft de rechtbank de juiste, onder 2.4 weergegeven maatstaf aangelegd.

Voor zover het middel daarover klaagt, faalt het.

De toe te passen maatstaf sluit niet uit dat de rechtbank, indien de omstandigheden van het geval dat meebrengen, bij de beoordeling van het klaagschrift tevens onderzoekt of voortzetting van het beslag in overeenstemming is met de eisen van proportionaliteit en

subsidiariteit (vgl. HR 7 januari 2014, ECLI:NL:HR:2014:38, *NJ* 2014/66).

Aan de door de rechtbank in aanmerking genomen omstandigheden 'dat er nog geen zittingsdatum bekend is, dit terwijl de officier van justitie in enkelvoudige raadkamer van 31 oktober 2012 heeft medegedeeld dat het niet lang meer zal duren voordat het proces-verbaal gereed is', kan evenwel niet zonder meer de conclusie worden verbonden dat het voortduren van het beslag niet in overeenstemming is met die eisen en het beslag moet worden opgeheven. Het oordeel van de rechtbank is dan ook niet toereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt in zoverre.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking, wijst de zaak terug naar de Rechtbank Rotterdam, zittingsplaats Dordrecht, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3311

Zaaknummer: 14/01935

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht over het oordeel van het hof dat een ontruiming op de voet van artikel 551a Sv, die onrechtmatig is geweest, niet aangemerkt kan worden als een vormverzuim dat is begaan in het kader van het voorbereidend onderzoek als bedoeld in artikel 359a Sv. Het hof heeft om voornoemde reden het OM ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

Het middel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat een onrechtmatige ontruiming is aan te merken als een onherstelbaar vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv dat tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie moet leiden.

Aan de verdachte is overtreding van artikel 138a Sr ten laste gelegd. De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 10 december 2013, ECLI:NL:HR:2013:1729, geoordeeld dat indien de strafrechter bevindt dat een ontruiming op de voet van artikel 551a Sv onrechtmatig is geweest, dit verzuim niet kan gelden als een vormverzuim dat is begaan in het kader van het voorbereidend onderzoek als bedoeld in artikel 359a Sv naar de in de strafzaak aan de verdachte tenlastegelegde overtreding van artikel 138a Sr. Daaruit volgt dat het hof de gestelde onrechtmatige ontruiming ten onrechte heeft aangemerkt als een onherstelbaar vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv dat tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de strafvervolgning van de verdachte moet leiden. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3308

Zaaknummer: 13/05129

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Het hof is van oordeel dat niet aannemelijk is geworden dat bij verdachte sprake is van een in dit verband relevante verstandelijke beperking. Dat oordeel, dat zozeer is verweven met waarderingen van feitelijke aard dat het in cassatie slechts in beperkte mate kan worden getoetst, is niet onbegrijpelijk. Wel is, mede gelet op hetgeen door de verdediging is aangevoerd ontoereikend gemotiveerd het oordeel van het hof dat de verdachte wist dat zij in de bewezenverklaring vermelde periode ‘heeft samengewoond’.

Het middel klaagt dat het hof de onder 2.2 sub 2 weergegeven verklaring van de verdachte van 11 februari 2008 niet van het bewijs heeft uitgesloten.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 30 juni 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH3079, NJ 2009/349 het volgende overwogen:

‘2.5. De Hoge Raad leidt uit de rechtspraak van het EHRM af dat een verdachte die door de politie is aangehouden, aan art. 6 EVRM een aanspraak op rechtsbijstand kan ontlenen die inhoudt dat hem de gelegenheid wordt geboden om voorafgaand aan het verhoor door de politie aangaande zijn betrokkenheid bij een strafbaar feit een advocaat te raadplegen. Uit de rechtspraak van het EHRM kan echter niet worden afgeleid dat de verdachte recht heeft op de aanwezigheid van een advocaat bij het politieverhoor.

Het vorenoverwogene brengt mee dat de aangehouden verdachte vóór de aanvang van het eerste verhoor dient te worden gewezen op zijn recht op raadpleging van een advocaat. Behoudens in het geval dat hij uitdrukkelijk dan wel stilzwijgend doch in elk geval ondubbelzinnig afstand heeft gedaan van dat recht, dan wel bij het bestaan van dwingende redenen als door het EHRM bedoeld, zal hem binnen de grenzen van het redelijke de gelegenheid moeten worden geboden dat recht te verwezenlijken.

Het voorgaande ziet zowel op aangehouden strafrechtelijk volwassenen als op aangehouden strafrechtelijk jeugdigen. Opmerking verdient dat voor aangehouden jeugdige verdachten

geldt dat zij tevens recht hebben op bijstand door een raadsman of een andere vertrouwenspersoon tijdens het verhoor door de politie.'

Blijkens de bestreden uitspraak moet ervan worden uitgegaan dat de verdachte niet was aangehouden toen zij in het kader van het verhoor door de als sociaal rechercheur werkzame verbalisanten de door het hof tot het bewijs gebezigde, in 2.2 sub 2 weergegeven verklaring heeft afgelegd.

Het hof heeft, kennelijk mede naar aanleiding van de behandeling van de zaak ter terechtzitting in aanwezigheid van de verdachte, geoordeeld dat niet aannemelijk is geworden dat bij de verdachte sprake is van een in dit verband relevante verstandelijke beperking. Dat oordeel, dat zozeer is verweven met waarderingen van feitelijke aard dat het in cassatie slechts in beperkte mate kan worden getoetst, is niet onbegrijpelijk.

Opmerking verdient dat de vraag of en onder welke voorwaarden bepaalde algemene categorieën van niet-aangehouden en niet als jeugdigen aan te merken verdachten recht hebben op bijstand van een advocaat met betrekking tot een politieverhoor, in de eerste plaats door de wetgever onder ogen zal moeten worden gezien.

Het middel faalt.

Het middel behelst de klacht dat het bewezenverklarde opzet niet uit de door het hof gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid.

Mede gelet op hetgeen door de verdediging is aangevoerd is ontoereikend gemotiveerd het oordeel van het hof dat de verdachte wist dat zij in de bewezenverklaring vermelde periode 'heeft samengewoond' in die zin dat die samenwoning moet worden aangemerkt als een gegeven dat van belang is voor de vaststelling van verdachtes recht op een verstrekking, dan wel voor de hoogte en de duur van die verstrekking. De bewezenverklaring is dus niet naar de eis der wet met redenen omkleed. De enkele overweging dat het hof 'niet aannemelijk' acht dat de verdachte 'niet wist dat zij de samenwoning (...) moest melden en dat dit van belang was voor de verlening van de bijstand of voortzetting daarvan' is onvoldoende om bewezen te verklaren dat de verdachte daadwerkelijk over de hiervoor bedoelde wetenschap beschikte.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3288

Zaaknummer: 12/05245

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht over het oordeel van het hof dat een ontruiming op de voet van artikel 551a Sv, die onrechtmatig is geweest, niet aangemerkt kan worden als een vormverzuim dat is begaan in het kader van het voorbereidend onderzoek als bedoeld in artikel 359a Sv. Het hof heeft om voornoemde reden het OM ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

Het middel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat een onrechtmatige ontruiming is aan te merken als een onherstelbaar vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv dat tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie moet leiden.

Aan de verdachte is overtreding van artikel 138a Sr ten laste gelegd. De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 10 december 2013, ECLI:NL:HR:2013:1729, geoordeeld dat indien de strafrechter bevindt dat een ontruiming op de voet van artikel 551a Sv onrechtmatig is geweest, dit verzuim niet kan gelden als een vormverzuim dat is begaan in het kader van het voorbereidend onderzoek als bedoeld in artikel 359a Sv naar de in de strafzaak aan de verdachte tenlastegelegde overtreding van artikel 138a Sr. Daaruit volgt dat het hof de gestelde onrechtmatige ontruiming ten onrechte heeft aangemerkt als een onherstelbaar vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv dat tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de strafvervolgung van de verdachte moet leiden. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3307

Zaaknummer: 13/05126

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht over het oordeel van het hof dat een ontruiming op de voet van artikel 551a Sv, die onrechtmatig is geweest, niet aangemerkt kan worden als een vormverzuim dat is begaan in het kader van het voorbereidend onderzoek als bedoeld in artikel 359a Sv. Het hof heeft om voornoemde reden het OM ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

Het middel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat een onrechtmatige ontruiming is aan te merken als een onherstelbaar vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv dat tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie moet leiden.

Aan de verdachte is overtreding van artikel 138a Sr ten laste gelegd. De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 10 december 2013, ECLI:NL:HR:2013:1729, geoordeeld dat indien de strafrechter bevindt dat een ontruiming op de voet van artikel 551a Sv onrechtmatig is geweest, dit verzuim niet kan gelden als een vormverzuim dat is begaan in het kader van het voorbereidend onderzoek als bedoeld in artikel 359a Sv naar de in de strafzaak aan de verdachte tenlastegelegde overtreding van artikel 138a Sr. Daaruit volgt dat het hof de gestelde onrechtmatige ontruiming ten onrechte heeft aangemerkt als een onherstelbaar vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv dat tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de strafvervolgning van de verdachte moet leiden. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3306

Zaaknummer: 14/01931

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht over de motivering van de gegrondverklaring van het klaagschrift, waartoe is aangevoerd dat de rechtbank bij de beoordeling van de vraag of het belang van strafvordering zich verzet tegen teruggave van het in beslag genomen geldbedrag, is vooruitgelopen op de mogelijke uitkomst van een nog te voeren procedure in de hoofdzaak. Dat behoeft in dit geval niet te leiden tot vernietiging van de bestreden beschikking, nu de A-G bij het hof, gezien de intrekking van het cassatieberoep, daarbij kennelijk geen belang meer heeft.

Het middel klaagt over de motivering van de gegrondverklaring van het klaagschrift, waartoe is aangevoerd dat de rechtbank bij de beoordeling van de vraag of het belang van strafvordering zich verzet tegen teruggave van het in beslag genomen geldbedrag, is vooruitgelopen op de mogelijke uitkomst van een nog te voeren procedure in de hoofdzaak.

De bestreden beschikking houdt met betrekking tot de gegrondverklaring van het klaagschrift in hetgeen is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.2. Bij de beoordeling van het middel gaat het in het bijzonder om de volgende overwegingen van de rechtbank:

‘De rechtbank is op grond van de stukken en het verhandelde in raadkamer van oordeel dat het belang van strafvordering zich niet tegen de teruggave van het beslag verzet, nu enerzijds het belang niet kan dienen om de waarheid aan de dag te brengen en/of om wederrechtelijk verkregen voordeel aan te tonen. Anderzijds heeft het Openbaar Ministerie de verdenking, dat er met betrekking tot genoemd geldbedrag sprake is van witwassen onvoldoende aannemelijk gemaakt, zodat zich voordoet het geval dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, het in beslag genomen geldbedrag verbeurd zal verklaren.

Immers, klager heeft een verifieerbare en niet op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring voor de legale herkomst van het in beslag genomen geld gegeven, terwijl het opsporingsonderzoek vooralsnog geen enkele aanknopingspunt heeft opgeleverd dat steun

biedt aan de opvatting dat het in beslag genomen geld van enig misdrijf afkomstig zou kunnen zijn.

Het beklag zal dan ook gegrond worden verklaard.'

In die overwegingen heeft de rechtbank met juistheid als haar oordeel tot uitdrukking gebracht dat het door artikel 94 Sv beschermde belang van strafvordering zich tegen teruggave van het in beslag genomen geldbedrag verzet indien niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring van het geldbedrag zal bevelen. De rechtbank heeft bij haar oordeel evenwel niet in aanmerking genomen dat het onderzoek in raadkamer een summier en voorlopig karakter draagt en dat zij niet ten gronde mag treden in de mogelijke uitkomst van een nog te voeren procedure in de hoofdzaak. (Vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, *NJ* 2010/654.)

Het middel is terecht voorgesteld. Dat behoeft in dit geval niet te leiden tot vernietiging van de bestreden beschikking, nu de advocaat-generaal bij het hof, gezien de intrekking van het cassatieberoep, daarbij kennelijk geen belang meer heeft.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3310

Zaaknummer: 14/01644

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad verklaart de betrokkene niet-ontvankelijk in het cassatieberoep, nu niet tijdig door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Nu de betrokkene niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv in verbinding met artikel 511h Sv, zodat de betrokkene in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de betrokkene niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3294

Zaaknummer: 13/02466

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht dat in hoger beroep het voorschrift van artikel 51 Sv niet is nageleefd, doordat is verzuimd een afschrift van de appèldagvaarding aan de raadsman van de verdachte te zenden.

Het middel klaagt dat in hoger beroep het voorschrift van artikel 51 Sv niet is nageleefd, doordat is verzuimd een afschrift van de appèldagvaarding aan de raadsman van de verdachte te zenden.

Bij de op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad toegezonden stukken van het geding bevindt zich een brief van mr. M.J. Lamers, gericht aan de strafgriffie van de Rechtbank Den Haag en aldaar blijkens een daarop geplaatst stempel ingekomen op 26 juli 2012, die de mededeling inhoudt dat hij de verdachte in hoger beroep als raadsman bijstaat.

Bij de stukken bevindt zich tevens het dubbel van de dagvaarding in hoger beroep. Noch uit mededelingen gesteld op dat dubbel noch uit enig ander aan de Hoge Raad toegezonden stuk kan blijken dat een afschrift van die dagvaarding aan mr. Lamers is gezonden.

Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep is aldaar noch de verdachte noch diens raadsman verschenen.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen, in onderlinge samenhang beschouwd, vloeit het ernstige vermoeden voort dat ten aanzien van de dagvaarding in hoger beroep het voorschrift vervat in de tweede volzin van artikel 51 Sv niet is nageleefd.

Dit in het belang van de verdachte gegeven voorschrift is van zo grote betekenis dat, al is dit niet uitdrukkelijk in de wet bepaald, de niet-nakoming ervan moet worden geacht aan een geldige behandeling van de zaak ter terechtzitting buiten tegenwoordigheid van de verdachte en diens raadsman in de weg te staan.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3292

Zaaknummer: 13/05899

Wetsartikelen: 51 Sv

RECHTSPRAAK

Gelet op de door het hof als gevoelige plaatsen aangemerkte delen van het lichaam waarop de tatoeages zijn geplaatst en in aanmerking genomen dat de tatoeages zonder medisch ingrijpen blijvend zullen zijn, geeft het oordeel van het hof dat sprake is van zwaar lichamelijk letsel, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring van feit 1 en feit 3, voor zover inhoudende dat de verdachte (telkens) het slachtoffer zwaar lichamelijk letsel heeft toegebracht.

Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld.

Artikel 82 Sr bevat een opsomming van de gevallen die als zwaar lichamelijk letsel moeten worden aangemerkt. Die bepaling laat de rechter evenwel de vrijheid om ook buiten die gevallen het lichamelijk letsel als zwaar te beschouwen indien dat voldoende belangrijk is om naar gewoon spraakgebruik als zodanig te worden aangeduid.

Dit brengt mee dat de beantwoording van de vraag of zeker letsel als zwaar lichamelijk letsel moet worden aangemerkt, in belangrijke mate is voorbehouden aan de rechter die over de feiten oordeelt, en dat zijn oordeel dienaangaande in cassatie slechts in beperkte mate kan worden getoetst. Zo zal de cassatierechter kunnen ingrijpen indien uit de bestreden beslissing niets blijkt omtrent de aard van het letsel, de eventuele noodzaak en aard van medisch ingrijpen en het uitzicht op (volledig) herstel (vgl. HR 16 mei 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA5802, NJ 2000/510).

Het hof heeft geoordeeld dat de door de verdachte tegen de wil van de slachtoffers aangebrachte tatoeages zwaar lichamelijk letsel in de zin van artikel 302 Sr opleveren. Mede gelet op de door het hof als gevoelige plaatsen aangemerkte delen van het lichaam waarop de tatoeages zijn geplaatst, en in aanmerking genomen dat de tatoeages zonder medisch ingrijpen blijvend zullen zijn, geeft dat oordeel niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is evenmin onbegrijpelijk, ook niet in het licht van hetgeen door de raadsman is aangevoerd, inhoudende dat naar de thans geldende stand van de techniek het verwijderen

van een tatoeage relatief pijnloos is en dat na verwijdering de kans bestaat op volledig herstel.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van 29 maanden, waarvan zeventien maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze 27 maanden en drie weken, waarvan zeventien maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3289

Zaaknummer: 12/03218

Wetsartikelen: 82 Sr

RECHTSPRAAK

Het eerste middel klaagt onterecht dat de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel niet kan worden afgeleid uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen. Het andere oordeel van het hof getuigt, voor zover inhoudende dat het geen aanleiding ziet de kosten voor illegaal van Liander N.V. afgenomen elektriciteit op het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel in mindering te brengen omdat niet is gebleken dat de betrokkene die kosten heeft voldaan, van een onjuiste rechtsopvatting.

Advocaat-generaal A.J. Machielse heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt dat de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel niet kan worden afgeleid uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen.

Het hof heeft de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontleend aan het onder 2.2.2 weergegeven proces-verbaal ‘Berekening wederrechtelijk verkregen voordeel’ van 11 mei 2010. Blijkens zijn onder 2.2.1 weergegeven schatting heeft het hof geoordeeld dat aan de inhoud van dat bewijsmiddel, voor zover inhoudende dat in de periode van 25 maart 2009 tot en met 31 december 2010, een periode van veertig weken, viermaal geoogst zou kunnen zijn en dat in de voordeeltberekening de opbrengst van vier oogsten zal worden betrokken, de gevolgtrekking kan worden verbonden dat in voornoemde periode viermaal is geoogst. Dat oordeel is, mede in aanmerking genomen hetgeen in dit verband door de verdediging is aangevoerd, niet onbegrijpelijk, zodat de bestreden uitspraak in zoverre voldoende met redenen is omkleed.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de aan Liander N.V. in rechte toegekende vordering niet in mindering heeft gebracht op de schatting van de omvang van het wederrechtelijk

verkregen voordeel.

Bij de bepaling van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel moet worden geschat wordt de aan een benadeelde derde in rechte toegekende vordering overeenkomstig artikel 36e lid 8 Sr in mindering gebracht. Bij de toepassing van deze regeling komt, zoals de Hoge Raad heeft overwogen in zijn arrest van 11 april 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA5438, *NJ* 2000/590, slechts in aanmerking de in rechte onherroepelijk toegekende vordering van een (rechts)persoon die strekt tot vergoeding van diens schade als gevolg van het feit waarop de ontnemingsvordering (mede) steunt, indien en voor zover tegenover die schade een daarmee corresponderend voordeel voor de veroordeelde staat.

Gelet op het vorenstaande getuigt het oordeel van het hof, voor zover inhoudende dat het geen aanleiding ziet de kosten voor illegaal van Liander N.V. afgenomen elektriciteit op het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel in mindering te brengen omdat niet is gebleken dat de betrokkene die kosten heeft voldaan, van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3097

Zaaknummer: 13/04626

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat het vormverzuim een aanzienlijke schending van een belangrijk strafvorderlijk voorschrift of rechtsbeginsel oplevert en sprake is van een zo ingrijpende inbreuk op een grondrecht van verdachte dat toepassing van bewijsuitsluiting noodzakelijk moet worden geacht, is ontoereikend gemotiveerd, reeds omdat het hof niet kenbaar aandacht heeft besteed aan de overige in artikel 359a lid 2 Sv genoemde factoren.

Het middel komt op tegen de vrijspraak door het hof van het tenlastegelegde en klaagt onder meer over de motivering van het oordeel van het hof dat aan het geconstateerde vormverzuim het rechtsgevolg van bewijsuitsluiting dient te worden verbonden.

Het hof heeft geoordeeld dat sprake is van een onherstelbaar vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv en daaraan de gevolgtrekking verbonden dat dit tot bewijsuitsluiting moet leiden. Kort gezegd gaat het bij dit vormverzuim erom dat de verbalisanten zich voorafgaand aan het binnentreden van de woning van de verdachte niet hebben gelegitimeerd en evenmin mededeling hebben gedaan van het doel van het binnentreden.

Indien binnen de door artikel 359a Sv bepaalde grenzen sprake is van een vormverzuim als bedoeld in deze bepaling en de rechtsgevolgen daarvan niet uit de wet blijken, moet de rechter beoordelen of aan dat vormverzuim enig rechtsgevolg dient te worden verbonden en, zo ja, welk rechtsgevolg dan in aanmerking komt. Daarbij dient hij rekening te houden met de artikel 359a lid 2 Sv genoemde factoren. Het rechtsgevolg zal immers door deze factoren moeten worden gerechtvaardigd. De eerste factor is 'het belang dat het geschonden voorschrift dient'. De tweede factor is 'de ernst van het verzuim'. Bij de beoordeling daarvan zijn de omstandigheden van belang waaronder het verzuim is begaan. Daarbij kan ook de mate van verwijtbaarheid van het verzuim een rol spelen. De derde factor is 'het nadeel dat daardoor wordt veroorzaakt'.

Indien de feitenrechter op grond van de hiervoor bedoelde weging en waardering van de wettelijke beoordelingsfactoren en aan de hand van alle omstandigheden van het geval tot het

oordeel komt dat niet kan worden volstaan met de vaststelling dat een onherstelbaar vormverzuim is begaan, maar dat het verzuim niet zonder consequentie kan blijven, zal hij daaraan een van de in artikel 359a lid 1 Sv genoemde rechtsgevolgen verbinden, te weten strafvermindering, bewijsuitsluiting of niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging. Een beslissing tot toepassing van een rechtsgevolg als bedoeld in artikel 359a Sv dient te worden genomen en gemotiveerd aan de hand van de hiervoor besproken factoren die in het tweede lid van het artikel zijn genoemd. (Vgl. HR 30 maart 2004, ECLI:NL:HR:2004:AM2533, *NJ* 2004/376.)

Voorts kan in gevallen waarin het recht van de verdachte op een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM niet (rechtstreeks) aan de orde is, maar sprake is van een ander belangrijk (strafvorderlijk) voorschrift of rechtsbeginsel dat in aanzienlijke mate is geschonden, toepassing van bewijsuitsluiting noodzakelijk worden geacht als middel om toekomstige vergelijkbare vormverzuimen die onrechtmatige bewijsgaring tot gevolg hebben te voorkomen en een krachtige stimulans te laten bestaan tot handelen in overeenstemming met de voorgeschreven norm. Een dergelijke toepassing van bewijsuitsluiting als rechtsstatelijke waarborg en als middel om met de opsporing en vervolging belaste ambtenaren te weerhouden van onrechtmatig optreden kan in beeld komen als sprake is van een vormverzuim dat resulteert in een zeer ingrijpende inbreuk op een grondrecht van de verdachte.

Of een zeer ingrijpende inbreuk op een grondrecht van de verdachte met het oog op het voorkomen van soortgelijke inbreuken tot toepassing van bewijsuitsluiting noopt, zal de rechter moeten beoordelen aan de hand van de onder 2.4. genoemde wettelijke beoordelingsfactoren en met inachtneming van de omstandigheden van het geval. Daarbij zal de rechter ook kunnen betrekken of in de gegeven omstandigheden toepassing van bewijsuitsluiting opweegt tegen de daarvan te verwachten negatieve effecten en of aldus niet op onaanvaardbare wijze afbreuk wordt gedaan aan zwaarwegende belangen als de waarheidsvinding en de bestraffing van de dader van een – mogelijk zeer ernstig – strafbaar feit, alsmede in voorkomend geval aan de rechten van slachtoffers of hun nabestaanden, mede gelet op uit het EVRM voortvloeiende positieve verplichtingen tot effectieve bestraffing (vgl. HR 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5321, *NJ* 2013/308).

Het hof heeft het vormverzuim aangemerkt als een aanzienlijke schending van een belangrijk strafvorderlijk voorschrift of rechtsbeginsel en geoordeeld dat sprake is van een zo ingrijpende inbreuk op een grondrecht van de verdachte dat toepassing van bewijsuitsluiting noodzakelijk moet worden geacht. Dat oordeel is echter ontoereikend gemotiveerd, reeds omdat het hof niet kenbaar aandacht heeft besteed aan de overige in artikel 359a lid 2 Sv genoemde factoren.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3109

Zaaknummer: 13/04825

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Het middel, dat de klacht bevat dat het onder 2 bewezenverklaarde – in het bijzonder voor zover dat inhoudt dat sprake was van handelingen die betrekking hadden op een hoeveelheid van een materiaal bevattende MDMA en/of MDA en/of MDEA – niet uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen kan volgen, is onterecht voorgesteld, nu de bewezenverklaring naar de eis der wet met redenen is omkleed.

Advocaat-generaal W.H. Vellinga heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest wat betreft het onder 2 bewezenverklaarde en de strafoplegging en in zoverre tot terugwijzing van de zaak naar het gerechtshof dan wel verwijzing naar een aangrenzend hof teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel bevat de klacht dat het onder 2 bewezenverklaarde – in het bijzonder voor zover dat inhoudt dat sprake was van handelingen die betrekking hadden op een hoeveelheid van een materiaal bevattende MDMA en/of MDA en/of MDEA – niet uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen kan volgen.

Het hof heeft onder 1 en 2 bewezenverklaard dat – kort gezegd – de verdachte in de periode van 1 september 2002 tot en met 31 december 2003 op tijdstippen in de twee aaneengesloten periodes tezamen en in vereniging met anderen betrokken is geweest bij de uitvoer van xtc-pillen naar Spanje.

Het middel acht ontoereikend gemotiveerd dat het (onder feit 2 bedoelde) zogenoemde tweede transport ook – evenals het (onder feit 1 bedoelde) zogenoemde eerste transport – xtc (MDMA en/of tenamfetamine (MDA) en/of N-ethyl-MDA (MDEA)) betrof.

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof in dit verband onder meer vastgesteld, dat:

- in de camper xtc-pillen naar de verdachte in Spanje werden getransporteerd;
- de verdachte goede contacten met Spaanse afnemers had en aldaar voor de afzet van xtc-

pillen zou zorgen;

- nadat het eerste transport van xtc-pillen in de camper naar de verdachte in Spanje in de periode van 1 september 2002 tot en met 16 maart 2003 was verricht door [betrokkene 7] en [betrokkene 8], nadien het tweede transport op tijdstippen vóór 11 december 2003 is verricht door [getuige 3], die de camper met xtc-pillen in Spanje aan de verdachte zou meegeven;
- de verdachte in Madrid met [getuige 3], met wie hij een afspraak had, de camper is ingegaan;
- de verdachte in Madrid over een zak xtc-pillen beschikte, en
- uit in beslag genomen administratie blijkt van transacties met 'buttons' (waarmee xtc-pillen zijn bedoeld) in de onder 2 bewezenverklaarde periode en van de betrokkenheid van de verdachte bij eerder transport van 'buttons'.

Het vorenstaande in aanmerking genomen en mede gelet op de – in cassatie ook niet bestreden – bewijsvoering aangaande de betrokkenheid van de verdachte bij de onder 1 bewezenverklaarde uitvoer van xtc-pillen in de camper naar Spanje, heeft het hof kennelijk aannemelijk geoordeeld dat het niet anders kan dan dat ook het tweede transport xtc-pillen betrof. Daarbij heeft het hof kennelijk en niet onbegrijpelijk aan de vermelding in de verklaring van [getuige 3] in bewijsmiddel 34, dat volgens '[betrokkene 1]' in de camper 'geperste wiet' zat, niet ontleend dat het tweede transport (uitsluitend) 'wiet' betrof.

Het onder 2 bewezenverklaarde is aldus naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van dertig maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze 26 maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3110

Zaaknummer: 12/01740

Wetsartikelen: 2 OW

RECHTSPRAAK

Het oordeel van de rechtbank dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, ‘de inbeslaggenomen personenauto’ zal verbeurdverklaren is, gelet op de ingevolge artikel 33a Sr geldende vereisten voor verbeurdverklaring en in aanmerking genomen hetgeen in de raadkamer is aangevoerd, niet zonder meer begrijpelijk, aangezien de auto niet in verband met een verdenking ter zake valsheid in geschrift of witwassen in beslag is genomen.

Het middel komt op tegen de (motivering van de) ongegrondverklaring van het namens klagster ingediende klaagschrift strekkende tot teruggave van een onder haar in beslaggenomen personenauto.

Gelet op de ingevolge artikel 33a Sr geldende vereisten voor verbeurdverklaring en in aanmerking genomen hetgeen in de raadkamer is aangevoerd, is het oordeel van de rechtbank dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, ‘het in beslag genomen geldbedrag’ (de Hoge Raad leest: de inbeslaggenomen personenauto) zal verbeurdverklaren, niet zonder meer begrijpelijk, aangezien de auto niet in verband met een verdenking ter zake van valsheid in geschrift of witwassen in beslag is genomen.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Rotterdam, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3104

Zaaknummer: 13/04651

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

Uit de door het hof gebezigde bewijsvoering kan niet worden afgeleid dat de verdachte de beschikking had over gelden op een genoemde bankrekening noch dat vanaf genoemde bankrekening en de bankrekening bij een andere bank te Spanje ‘gelden zijn overgemaakt’ naar bankrekeningen van een betrokkene. Wat betreft de bewezenverklaring van het witwassen kan uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen niet worden afgeleid dat het in de bewezenverklaring bedoelde geldbedrag onmiddellijk of middellijk afkomstig was uit enig misdrijf.

Het middel klaagt onder meer over de motivering van het in de zaak met parketnummer 16/994001-07 onder 4 bewezenverklaarde.

Uit de door het hof gebezigde bewijsvoering kan niet worden afgeleid dat de verdachte de beschikking had over ‘gelden op een bankrekening bij de Bank Sabadell te Spanje (rekeningnummer [001])’ noch dat vanaf genoemde bankrekening en de bankrekening bij de La Caixa Bank te Spanje ‘gelden zijn overgemaakt’ naar bankrekening(en) en/of de Master Card en/of de Visa Card welke op naam was/waren gesteld van [betrokkene 1].

Voor zover het middel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld.

Het middel klaagt onder meer over de motivering van het in de zaak met parketnummer 16/994001-07 onder 5 bewezenverklaarde.

Deze bewezenverklaring steunt op de volgende bewijsmiddelen:

‘19. Een geschrift als bedoeld in artikel 344 van het Wetboek van Strafvordering (D-197 van dossier 34521, 34952 en 34953), te weten een definitieve toepassing schuldsanering van de rechtbank Utrecht d.d. 25 februari 2004, voor zover inhoudende:

De rechtbank spreekt de definitieve toepassing van de schuldsaneringsregeling uit ten aanzien van [verdachte], geboren op [geboortedatum] 1965.

20. Het in de wettelijke vorm opgemaakte proces-verbaal van verhoor (V-1-1, pagina 4), voor zover inhoudende als verklaring van verdachte, zakelijk weergegeven:

Ik had de beschikking over gelden die op de rekening van [A] zijn gestort.

21. Het in de wettelijke vorm opgemaakte proces-verbaal van verhoor (V-1-10, pagina 6), voor zover inhoudende als verklaring van verdachte, zakelijk weergegeven:

[betrokkene 2] heeft [betrokkene 1] en mij geld geleend. Ik denk dat ik in 2006 in totaal circa € 60.000 van hem heb gekregen. Dit geld is deels overgemaakt naar de bankrekening van [A] bij La Caixa en een ander deel is overgemaakt naar Andorra.

22. Het in de wettelijke vorm opgemaakte proces-verbaal van verhoor (Tweede aanvullend proces-verbaal, G-3-1), voor zover inhoudende als verklaring van M. Verhoeff curator, zakelijk weergegeven:

Ik wist niet dat [verdachte] kon beschikken over bankrekeningen in het buitenland. Bij deze wens ik aangifte te doen van bedrieglijke bankbreuk.'

Uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen kan niet worden afgeleid dat het in de bewezenverklaring bedoelde geldbedrag onmiddellijk of middellijk afkomstig was uit enig misdrijf.

In zoverre is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het in de zaak met parketnummer 16/994001-07 onder 4 en onder 5 tenlastegelegde en de strafoplegging, verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3084

Zaaknummer: 12/04418

Wetsartikelen: 341 Sr en 420bis Sr

RECHTSPRAAK

In het onderhavige geval heeft de doorzoeking plaatsgevonden in het kantoor van klagster. In haar klaagschrift en bij de behandeling in de raadkamer heeft klagster aangevoerd dat zich onder het inbeslaggenomene correspondentie en andere communicaties bevinden ten aanzien waarvan haar advocaten zich beroepen op hun verschoningsrecht. Het oordeel van de rechtbank dat deze stelling van klagster in haar algemeenheid niet als juist kan worden aanvaard, is ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over de motivering van de ongegrondverklaring van het klaagschrift.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.2 en 4.5 is het middel terecht voorgesteld.

‘4.2. In het klaagschrift is aangevoerd dat onder klagster gegevens in beslag zijn genomen die vallen onder het verschoningsrecht. In het klaagschrift wordt in dit kader verwezen naar een brief van mr. Harmsen en mr. Kortmann, die als bijlage 8 aan het klaagschrift is gehecht. Ook bij de behandeling in raadkamer is bepleit dat gegevens in beslag zijn genomen die onder het verschoningsrecht vallen.(...)

4.5. In het onderhavige geval heeft de doorzoeking plaatsgevonden in het kantoor van klagster. In haar klaagschrift en bij de behandeling in raadkamer heeft klagster aangevoerd dat zich onder het inbeslaggenomene correspondentie en andere communicaties bevinden ten aanzien waarvan haar advocaten, blijkens een aan het klaagschrift gehechte brief, zich beroepen op hun verschoningsrecht. Het oordeel van de Rechtbank dat deze stelling van klagster in haar algemeenheid niet als juist kan worden aanvaard, is ontoereikend gemotiveerd. Voor zover de overwegingen van de Rechtbank aldus moeten worden begrepen dat zij van oordeel is dat nader onderzoek onder regie van de rechter-commissaris moet uitwijzen of het in de bedoelde brief neergelegde standpunt van de advocaten van [klagster] juist is, miskent de Rechtbank dat dit standpunt moet worden geëerbiedigd, tenzij er redelijkerwijze geen twijfel over kan bestaan dat dit standpunt onjuist is. Voor zover de

Rechtbank als haar oordeel tot uitdrukking heeft willen brengen dat zij die brief niet toereikend acht voor de beoordeling van de vraag of de bedoelde correspondentie en andere communicatie object zijn van het verschoningsrecht, miskent de Rechtbank dat zij in dat geval de betrokken advocaten als belanghebbenden in de gelegenheid had moeten stellen zich dienaangaande uit te laten.'

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3108

Zaaknummer: 13/06335

Wetsartikelen: 218 Sv

RECHTSPRAAK

De omstandigheid dat het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs per aangetekende brief aan verdachte is verzonden en niet retour is gekomen naar het CBR is niet voldoende voor het bewijs dat verdachte wist of redelijkerwijs moest weten dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard.

Het middel beoogt te klagen dat uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen niet kan volgen dat de verdachte ‘wist of redelijkerwijs moest weten’ dat een op zijn naam gesteld rijbewijs ongeldig was verklaard.

Uit de bewijsvoering kan niet volgen dat de verdachte wist of redelijkerwijs moest weten dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard. Anders dan het hof heeft geoordeeld is de omstandigheid dat het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs van de verdachte per aangetekende brief aan hem is verzonden en niet retour is gekomen naar het CBR, daartoe niet voldoende. Voorts kan zulks niet zonder meer worden afgeleid uit de door het hof voor het bewijs gebezigde verklaring van de verdachte. De bewezenverklaring is niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3115

Zaaknummer: 13/04701

Wetsartikelen: 9 WVV

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat verdachte, mede als gevolg van de door hem ingenomen alcoholhoudende drank, aanmerkelijk onvoorzichtig en onoplettend is geweest, waardoor hij de voetgangster niet heeft gezien en in aanrijding met haar is gekomen, en dat sprake is van schuld in de zin van artikel 6 WVV 1994 geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting, terwijl het evenmin onbegrijpelijk is.

Het middel komt op tegen de bewezenverklarde 'schuld' als bedoeld in artikel 6 WVV 1994.

Vooropgesteld moet worden dat in cassatie slechts kan worden onderzocht of de schuld aan het verkeersongeval in de zin van artikel 6 WVV 1994 – in het onderhavige geval het bewezenverklarde aanmerkelijk onvoorzichtig en onoplettend handelen – uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid. Daarbij komt het aan op het geheel van de gedragingen van de verdachte, de aard en de ernst daarvan en de overige omstandigheden van het geval. Voorts verdient opmerking dat niet reeds uit de ernst van de gevolgen van verkeersgedrag dat in strijd is met één of meer wettelijke gedragsregels in het verkeer, kan worden afgeleid dat sprake is van schuld in vorenbedoelde zin (vgl. HR 1 juni 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO5822, NJ 2005/252).

Uit de nadere bewijsoverweging van het hof blijkt dat het hof voor het bewijs van het aanmerkelijk onvoorzichtig en onoplettend handelen in het bijzonder van belang heeft geacht dat de verdachte, rijdend onder invloed van alcohol op een hem bekende rechte, overzichtelijke weg waarvan het hem bekend is dat zich daar mogelijk personen kunnen bevinden, niet heeft geremd of uitgeweken voor een voetgangster die voor hem zichtbaar moet zijn geweest op het rechter weggedeelte van deze weg. Aldus geeft het oordeel van het hof dat de verdachte, mede als gevolg van de door hem ingenomen alcoholhoudende drank, aanmerkelijk onvoorzichtig en onoplettend is geweest, waardoor hij de voetgangster niet heeft gezien en in aanrijding met haar is gekomen, en dat sprake is van schuld in de zin van artikel 6 WVV 1994, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting, terwijl het evenmin onbegrijpelijk is. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3105

Zaaknummer: 12/05177

Wetsartikelen: 6 WVV

RECHTSPRAAK

Mede gelet op hetgeen namens de verdachte in dit verband is aangevoerd, is de bewezenverklaring niet toereikend gemotiveerd wat betreft het wegnemen met het oogmerk van wederrechtelijke toe-eigening.

Het middel komt op tegen de bewezenverklaring.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring het volgende overwogen:

‘Met de verdediging acht het hof niet wettig en overtuigend bewezen dat verdachte zich schuldig heeft gemaakt aan de ten laste gelegde braak, verbreking en/of inklimming, al dan niet tezamen en in vereniging met een ander of anderen, zodat hij hiervan partieel vrijgesproken wordt.

Ter terechtzitting van het hof heeft de raadsman aangevoerd dat verdachte tevens vrijgesproken dient te worden van de ten laste gelegde diefstal, nu onvoldoende vastgesteld kan worden dat verdachte de bij hem aangetroffen afstandsbediening en COAX-kabel met het oogmerk van wederrechtelijke toe-eigening heeft weggenomen. Het enkele feit dat verdachte iets opdraait van de grond is hiervoor onvoldoende, aldus de raadsman.

Anders dan de raadsman acht het hof wettig en overtuigend bewezen dat verdachte de bij hem aangetroffen afstandsbediening en COAX-kabel met het oogmerk van wederrechtelijke toe-eigening heeft weggenomen. Verdachte heeft deze goederen, die in de onmiddellijke nabijheid van de woning van aangever op de grond lagen, opgepakt en bij zich gestoken. Aldus is hij als heer en meester over deze goederen gaan beschikken. Het hof baseert dit oordeel op de gebezigde bewijsmiddelen, zoals deze later in de eventueel op te maken aanvulling op dit arrest zullen worden opgenomen. Het hof heeft geen reden om aan de juistheid en betrouwbaarheid van de inhoud van die bewijsmiddelen te twijfelen. Het verweer van de raadsman wordt verworpen.’

Mede gelet op hetgeen namens de verdachte in dit verband is aangevoerd, is de bewezenverklaring niet toereikend gemotiveerd wat betreft het wegnemen met het oogmerk

van wederrechtelijke toe-eigening.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3096

Zaaknummer: 13/04960

Wetsartikelen: 310 Sr

RECHTSPRAAK

Het middel, dat klaagt dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd, in het bijzonder wat betreft het opzet op het medeplegen van het na de poging tot diefstal toegepaste geweld, is onterecht voorgesteld. In verband met hetgeen de conclusie van de A-G dienaangaande inhoudt verdient opmerking dat niet alleen de delictsomschrijving, maar in het concrete geval ook de tenlastelegging bepaalt waarop het opzet van de verdachte moet zijn gericht.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd, in het bijzonder wat betreft het opzet op het medeplegen van het na de poging tot diefstal toegepaste geweld.

Blijkens de gebezigde bewijsvoering heeft het hof vastgesteld dat de verdachte voorafgaand aan de poging tot diefstal van de hennep wist van het mogelijk gebruik van geweld, onder meer doordat hij wist dat personen die werden aangetroffen, zouden worden vastgebonden en doordat de verdachte had gezien dat een van zijn mededaders een vuurwapen bij zich had waarvan hij dacht dat dit ter afschrikking zou worden gebruikt. Daaruit heeft het hof kunnen afleiden dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat het wapen bij de poging tot diefstal van de hennep zou worden gebruikt. De bewezenverklaring is derhalve toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

In verband met hetgeen de conclusie van de advocaat-generaal dienaangaande inhoudt verdient opmerking dat niet alleen de delictsomschrijving, maar in het concrete geval ook de tenlastelegging bepaalt waarop het opzet van de verdachte moet zijn gericht. Dat is niet anders ingeval medeplegen is tenlastegelegd. In het onderhavige geval moet daarom uit de bewijsmotivering kunnen volgen dat het opzet van de verdachte was gericht op onder meer het (kennelijk tezamen en in vereniging met anderen) plegen van geweld en/of bedreiging met geweld 'welk geweld en/of welke bedreiging met geweld bestond uit het met een wapen afvuren van kogels op die [slachtoffer]', hetgeen het geval is.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van drie jaren en zes maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze drie jaren en vier maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3099

Zaaknummer: 12/03548

Wetsartikelen: 312 Sr